

РЕШЕНИЕ

№ 2580

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **653** по описа за **2024** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С. /ДИТ – С./, чрез юрк. С., срещу решение № 5033 от 06.11.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 10335/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 121-ви състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 22-2300275/10.07.2023 г. на директора на ДИТ – С., с което на „СОФИЯ ГАЗ КОМЕРС“ ООД, на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение по чл. 62, ал. 3 КТ.

Според касатора въззивното решение е неправилно поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Оспорва квалификацията на нарушението като такава по чл. 61, ал. 1 КТ. Твърди, че не може да се обоснове извод за сключване на трудов договор между дружеството и В. К. преди постъпването му на работа, тъй като дори последният да се е запознал с изготвения проект на трудов договор, не е изразил съгласие с условията по него и не е положил своя подпис като страна по договора. Релевира доводи за съществено различие между фактическия състав на нарушението по чл. 61, ал. 1 КТ и на това по чл. 62, ал. 3 КТ, като посочва, че в конкретния случай изпращането на уведомление до ТД на НАП за сключване на трудов договор

представлява нарушение по чл. 62, ал. 3 КТ. Моли за отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. С., която поддържа жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника по касацията възнаграждение.

Ответникът – „СОФИЯ ГАЗ КОМЕРС“ ООД, в съдебно заседание се представлява от адв. С., който оспорва касационната жалба и моли оспореното решение да бъде оставено в сила. Претендира разноски.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, Х.-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, приложим по силата на чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка:

Служители на ДИТ – С. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство пред периода от 03.05.2023 г. до 21.06.2023 г. на работодателя „СОФИЯ ГАЗ КОМЕРС“ ООД. В хода на проверката било представено заверено копие на проект на трудов договор № 062/23.09.2022 г. между „СОФИЯ ГАЗ КОМЕРС“ ООД, представлявано от Р. М. М., заемащ длъжността „управител“ и В. К. за заемане на длъжността „склададжия“. Същият бил с положен подпис на работодател, но не бил подписан от работника. Проверяващите приели, че в случая няма валидно възникнало трудово правоотношение между страните, независимо от представената за проекта на договор справка от ТД на НАП за прието уведомление по чл. 62, ал. 5 КТ с изх. № 22388223446983 от 23.09.2022 г. за сключен договор с „ЕГН: [ЕГН] – В. К., от работодател: „СОФИЯ ГАЗ КОМЕРС“ ООД, ЕИК:[ЕИК].“ Деянието било квалифицирано като нарушение по чл. 62, ал. 3 КТ, извършено на 23.09.2022 г. в [населено място], за което бил съставен АУАН № 22-2300275/21.06.2023 г., въз основа на който било издадено и атакуваното НП.

За да отмени НП, въззивният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което е довело до накърняване правото на защита на санкционираното лице, а именно некоректно е посочена законната разпоредба, която е нарушена, тъй като контролните и наказващият орган са квалифицирали нарушението по чл. 62, ал. 3 КТ, а същото е следвало да бъде квалифицирано като такова по чл. 61, ал. 1 КТ.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

За да бъде осъществен съставът на нарушение на чл. 62, ал. 3 КТ (ред. ДВ, бр. 120 от 2002 г., изм. - ДВ, бр. 105 от 2005 г., в сила от 01.01.2006 г., доп. - ДВ, бр. 108 от 2008 г.), трябва да е установено безспорно, че между работодателя и работника има сключен трудов договор, подписан от двете страни. Едва тогава за работодателя възниква задължение да не допуска до работа работника преди да му е връчил копие

от трудовия договор и от уведомлението до ТД на НАП. От представените по делото протокол за извършена проверка № ПР2316090/21.06.2023 г., трудов договор от 23.09.2022 г., както и от анализа на гласните доказателства, събрани в хода на съдебното производство, безспорно се установява, че към момента на самата проверка писмен трудов договор, подписан от двете страни, не е имало. При липсата на такъв договор към релевантния момент няма как да бъде връчено копие от уведомление до НАП по чл. 62, ал. 3 КТ (ред. ДВ, бр. 120 от 2002 г., изм. - ДВ, бр. 105 от 2005 г., в сила от 01.01.2006 г., доп. - ДВ, бр. 108 от 2008 г.). Следователно, за наказващия орган са били налице доказателства за осъществен състав на нарушение по чл. 61, ал. 1 КТ, поради което отговорността на работодателя е следвало да бъде ангажирана именно за това нарушение.

Както правилно е приел районният съд, разпоредбата на чл. 61, ал. 1 КТ въвежда задължение за двете равнопоставени страни по трудовото правоотношение (работника или служителя и работодателя) да сключат трудов договор преди постъпването на работника на работа. За съставомерността на деянието е необходимо наличие на писмен трудов договор, подписан от страните, към момента на проверката. Ето защо, разпоредбата на чл. 414, ал. 3 КТ разграничава като самостоятелни хипотези допускането на работник на работа без сключен писмен договор и без връчени екземпляри от трудов договор и уведомление, като за всяко от тях е предвидено налагане на отделна имуществена санкция. В зависимост от установените факти административнонаказващият орган може да ангажира отговорност само за едно от тях. Тъй като в случая е безспорно установено, че към момента на проверката между санкционираното дружество и лицето В. К. не е имало сключен писмен трудов договор, неправилно отговорността на работодателя е ангажирана за извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 КТ. Противоречието в правната квалификация и обстоятелствата на извършеното нарушение нарушава правото на защита, тъй като въвежда неяснота в административнонаказателното обвинение, като единство на фактическа и правна квалификация, поради което е основание за отмяна на наказателното постановление.

По изложените съображения касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 3 АПК, основателно се явява искането на ответника по касация за присъждане на разноски за производството пред настоящата инстанция в размер на 500 лева за договорено и заплатено по банкова сметка (л. 16 от делото) адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие от 27.03.2024 г. (л. 15 от делото). Сумата от 500 лв. се явява в размер на минимално предвидения в чл. 18, ал. 2 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което възражението за прекомерност на касатора е неоснователно. Следва да бъде отбелязано, че в приложения списък с разноски е вписан и адвокатски хонорар в размер на 500 лв. за процесуално представителство по н.а.х.д. 10335/2023 г. по описа на СРС, НО, 121-ви състав. Доколкото с обжалваното решение на СРС вече е присъдено адвокатско възнаграждение за една инстанция в полза на „СОФИЯ ГАЗ КОМЕРС“ ООД и при положение че с настоящото касационно решение въззивното решение се оставя в сила,

то няма как още веднъж да бъде присъдено в полза на ответника по касация такова адвокатско възнаграждение за приключилото пред първостепенния съд производство. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXV-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5033 от 06.11.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 10335/2023 г. по описа на СРС, НО, 121-ви състав.

ОСЪЖДА дирекция „Инспекция по труда“ – С. да заплати на „СОФИЯ ГАЗ КОМЕРС“ ООД адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.